

— Тури ги подъ сайванта, заповѣдалъ дѣдо Господь. — И помни. Утре ще слѣземъ на земята да видимъ какъ живѣятъ хората. Не забравяй да ги сложишъ въ колесницата да си ги отнесемъ.

* * *

На другия день дѣдо Господь слѣзалъ на земята. Св. Илия спрѣлъ колесницата въ една нива. На нивата орѣлъ орачъ. Той позналъ дѣдо Господь и се спусналъ да му цѣлуне ржка. Дѣдо Господь го благословилъ и го попиталъ какъ преживѣва.

— Благодаримъ ти, Господи! Добре. Само едно лошо. И той протегналъ ржцетъ си. Тѣ били покрити съ червени пѣпчици и цѣли подпухнали. Сжщо и лицето му.

— Отъ що е това? — попиталъ дѣдо Господь.

— Отъ едни малки мушици, които ние наричаме комари, — казалъ орачътъ. И разправилъ — какъ цѣла нощъ не можели да заспятъ отъ тѣхъ, колко хора се разболѣли и умрѣли.

— Докато хвѣрчаха денемъ, — наставилъ орача — птицитъ ги трѣбиха. И бѣше добре. Но сега тѣ започнаха да хвѣрчатъ нощемъ. И много се размножи-

ха. Отгърви ни, Господи, отъ тѣхъ, — замолилъ се орачътъ. Прати нѣкои птици, които хвѣрчатъ нощемъ, та да ги изтрѣбятъ.

Поклатилъ тжжно глава дѣдо Господь. Домжчнѣло му много за хората.